

„A szívünk templommá legyen” – Püspöki pásztorlevél a Magyarországi Evangélikus Egyház népéhez

A Magyarországi Evangélikus Egyház Püspöki Tanácsa pásztorlevélben fordult az egyház tagjaihoz.

Testvéreink a Jézus Krisztusban!

Urunk oltalmazó irgalmát kérve fordulunk közös pásztorlevélben a Magyarországi Evangélikus Egyház népéhez. 2020 böjtje egészen különleges próbatételt jelent a világban, hazánkban és természetesen egyházunkban is. A koronavírus-járvány következtében teljesen átalakultak hétköznapijaink és ünnepeink is. Ebben a böjti időszakban Isten a megszokottnál is egyértelműbben megállásra és elcsendesedésre készítet minket. Aki csak teheti, annak otthon kell maradnia, hogy minél kevesebb személyes érintkezéssel is segítsük a járvány ütemének lassulását, óvjuk magunk és mások egészségét. Híveinkhez és lelkészeinkhez kezdettől fogva egyértelmű és határozott kérésekkel fordultunk, ezúton is köszönjük a megértést és az együttműködést. Ezúttal arra hívjuk fel nyomatékkal a figyelmet, hogy különös odafordulással legyünk a legkiszolgáltatottabbak – idősek, betegek, mélyszegénységben élők – iránt. Ne hagyjunk senkit magára a bajban. Hordozzuk továbbra is imádságban azokat, akik az egészségügyben és a szociális munkában, a rendfenntartás területén vagy akár a személyszállításban dolgoznak erejüket megfeszítve.

Köszönjük, hogy a lelkészek és a hitoktatók alkalmazkodtak a kialakult helyzethez, és sokféle módon végzik az igeszolgálatot és a lelkigondozást. Urunk adjon nekik továbbra is sok erőt, leleményt és kitartást. Korábbi útmutatásunkat, hogy nyilvános templomi alkalmakat és hétközi gyülekezeti szolgálatokat ne tartsanak, változatlanul tekintsék érvényesnek.

Pásztori szóval fordulunk gyülekezeteinkhez is. A templomi közösséget egyelőre nem gyakorolhatjuk. Hitünket viszont sokféleképpen megélhetjük. *„Sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban”* (8,39). Vegyük komolyan böjt ötödik vasárnapja igehirdetési alapigéjének intését is: *„Saját gyülekezetünket ne hagyjuk el”* (Zsid 10,25). Ez nemcsak lelki közösséget, hanem lehetőség szerint anyagi tehervállalást is jelent. A rendkívüli helyzet sajnos több egyházközségünkben anyagi működési zavarokat is okoz. Kérjük gyülekezetünk vezetőit és tagjait, hogy felelős összefogással és ha szükséges, nagyobb áldozathozattal is biztosítsák gyülekezeteink működését, és a szolgálattevők illetményének kifizethetőségét.

A nagyhét virágvasárnap ünnepével kezdődik. Amikor templomba nem mehetünk, egészen új értelmet kaphat az adventben és virágvasárnap is énekelt énekünknek ez a sora: *„A szívünk templommá legyen”* (Evangélikus énekeskönyv 137/4). A kijárási korlátozások közepette sajátos aktualitást nyer Jézus szava: *„Amikor imádkozol, menj be a te belső szobádba”* (Mt 6,6). Tudatában vagyunk annak, hogy ebben az időszakban különösen hiányzik az úrvacsorai közösség, fájdalommal éljük meg, hogy – éppen az úrvacsora évében – nem vehetjük magunkhoz Krisztus testét és véréit. Azt kérjük, hogy ez az időszak legyen a vágy megerősödése, a szentségre való szomjazás és éhezés időszaka. A keresztyén várakozás és remény ilyen megélése legyen felkészülés az úrvacsora vételének reménység szerint nem túl távoli lehetőségére.

Az úrvacsora közösségi jellegét a rendkívüli helyzetben sem adhatjuk fel, hiszen Urunk rendelése a szentség az egyház – Krisztus teste – közösségébe is be akar kapcsolni bennünket.

Az otthoni, televízió előtti úrvacsoravételt semmiképpen sem támogatjuk. Egyházjogilag nem tudunk hozzájárulni ahhoz, hogy házaknál nem ordinált lelkész úrvacsorát osszon. Akik szerettek volna ebbe az irányba elmozdulni, azoktól türelmet és megértést kérünk, de ezen a módon is óvjuk egyházunk egységét.

A járvány idején az online istentiszteletek mellett a házi áhítatok igei közösségét ajánljuk. Isten igéje teremt hitet, tartja meg az egyházat, ezt pedig senki és semmi nem veheti el tőlünk. Kérjük, hogy egyénileg vagy otthoni és egyéb közösségben éljünk azzal a segítséggel, amit napi áhítatos gyakorlatokra a nagyhét és húsvét ünnepeire híveinkhez eljuttatunk. A szinoptikus evangéliumok úgy számolnak be az utolsó vacsoráról, hogy ott mondta Jézus az úrvacsora szereztetésének ígéit. János evangéliuma viszont itt a lábmosás történetét mondja el. Korábban talán nem gondoltuk, de ma már tudjuk: adódhat olyan helyzet, hogy úrvacsorai közösség helyett más módon lehet az egyházban, Krisztus testében megmaradnunk.

Biztosak vagyunk benne, hogy a jelen helyzetben talán minden korábbinál határozottabban azonosulunk Pál apostol szavával: „*Nem akarok tudni másról, csak Jézus Krisztusról, róla is mint a megfeszítettről...*” (1 Kor 2,2)

A böjti, nagyheti úton idén eljuthatunk Jézus üres sírjához, és tanúskodhatunk Jézus feltámadásáról. Idén különösen aktuálissá válik a húsvéti történetfolyamnak az a mozzanata, hogy „*bár az ajtók zárva voltak, eljött Jézus, és megállt középen, és így szólt hozzájuk: Békesség néktek!*” (Jn 20,19).

A feltámadott Jézus egészen személyesen mindenkire rátalál a maga élethelyzetében. Csukott ajtón keresztül is belép hozzánk és szeretné, ha ő lenne középen. Félelmeinket és aggodalmainkat oszlató módon ezen a különös ünnepünkön is így szól hozzánk: *Békesség néktek!*

Erős vár a mi Istenünk!

Budapest / Győr, 2020 virágvasárnapján

Dr. Fabiny Tamás elnök-püspök, Kondor Péter püspök, Szemerei János püspök